

καὶ παχύθερμα πολλὰ
μ' ἄξιωματα ψηλά.

Ἔχομεν κ' ἵπποποτάμους,
μὰ καὶ ρινοκέρωτες,
κ' ὄλοσ κυττάζει γάμους
παχύθερμον κ' ἔρωτας
ἐν ἀπλήστῳ βουλιμίᾳ
μὲ τοῦ κράτους τὰ Ταμεία.

Καὶ γὰρ μὲ τὸν φοικαρὰ
μένει μοναχὴ χαρὰ
τὰ παχύθερμα νὰ ψάλλω
μ' ἔνθουσισμῷ μεγάλο.

Σὰν παχύθερμον κ' ἐγὼ
φρακελῶν κάθε λύπη,
κ' εὐελπὶς ὕμνου λόγῳ
τῶν ἵπποποτάμων λίπη.

Κάθε μάλιστα, κάθε κτύπος
κατὰ στήθη, κατὰ νῶτον,
καθμεμία προσβολή,
δὲν διαπερᾶ τὸ λίπος
λαπαρῶν ρινοκερώτων,
ὅπου τοὺς ὕμνου πολλοί.

Σὲ καπούλιζ πτερωτοῦ καὶ μουσοτραφεοῦ γατάρου
τὰ παχύθερμα ἄνυμνῷ μ' ἕνα λυρισμὸν Πινδάρου.

Τρῶνε, πίνουσι, καὶ παχιάουσι,
καὶ τὰ καμαρόνουσι βλοῖ,
καὶ τὰ λίπη των λιπαίνουσι
τῆς Ἀρχῆς τὸ περιβόλι.

Γεραίουρὸν λίπη λαπαρῶν
οἱ Μακροθωνομάχοι,
θαυμάζοντες νυθήμερον
ἵπποποτάμων πάχη.

Κι' ἂν σὲ λαπαρὰς μερικὰς,
θρεμμένας, πατριωτικὰς,
γίγη, παιδίμ' τοῦ Μανελί, μὰ λαπαροτομία,
μέσ' ἑλκίνις θὰ βρεθοῦν δόξαληρα Ταμεία.

Κι' ἂν εἰς τὸν τρέγοντα καιρὸν
τοσοῦτον πληθὸς λαπαρῶν
διεργεταὶ τοὺς ὄρμους.

Πλὴν εἶναι σπάνις παντελῆς,
Ἀθησυναὶ μὲν προσφιλεῖς,
ἀπὸ λαπαροτόμους.

Καὶ κάθε μὴ παχύθερμος παιδεύεται καὶ σκάνει,
κ' ἔχει φροντίδα καὶ δουλειὰ
τὴν ἀγαπήν του τὴν κοιλίαν
λαπαρὰ νὰ τὴν κέρη.

Ἄσσοι λοιπὸν παχύθερμοι προέλθου' ἐν εἰρήνῃ,
καὶ μὴ τις ἕνας μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
κλεισμένους ἀπομείνη.

Ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ λοιποὶ
ἐν θαυμασμῷ καὶ σιωπῇ

πρὸς τᾶντο σχῆμα ἐδιακῶς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν,
μὲ λόγους παλαινομένοι
κ' ἀπλήστως ὀφραϊνομένοι
τοῦ μυροβόλου λίπους των τὴν τῶσιν εὐωδίαν.

Προσφώνησις δευτέρα τῆς πρὶν συντομωτέρας.

Φ. — Στὴν κλεινὴν Ἀθησυνίαν ἔχετε καὶ κροκοδείλους,
ἡμίονους καὶ καμήλους.

Ὅμως εἶναι κ' ἔδω πέρα
κάποιο κροκοδείλων εἶδος,
ὅπου κλαίει νύκτα μῆρα
γὰρ τὸ χέλι τῆς πατρίδος.

Κι' ὅπου σταῆρ' ἔτατο δάκρυ πατρώτου κροκοδείλου
ἐκεῖ βγαίνει καὶ μὴ χερά φαττούλ' ἀρριφίλου,
κ' ἡ πατρὶς δακρυρροοῖα γίνεται γι' αὐτοὺς κομμάτιν
κ' ὄλο τρέχει νὰ σκουπίξη τῶν πατριωτῶν τὰ μάτια,
τοῦ τὴν κλαῖν τὴν κακομοίρα
πὺς δὲν ἔχει πὰ σωτήρα.

Ἔβρισκονται κ' ἔδω μουλάριον
μοναχὰ μὲ δῶδ' ποδάριον,
καὶ κλωτσούν μ' ἐκεῖνα μόνον
τῆς ὑπομονῆς τὸν ὄνο,
τοῦ λαὸς ἐπικαλεῖται
καὶ παντοῦ διακλεῖται.

Κι' ἂν ῥωτάτε γὰρ καμήλαις μοναχὰ τὸ Καρναβάλι
μία ψευτικὴ μὲ χέλι
πέρνει τὰς κλεινάς παγιάνας
καὶ τὴν λέν κυρὰ νταρνάνα.

Καὶ κοντὰ τῆς γκαμηλιάρης
ρακενδύτης καὶ βρωμιάρης
τουμπελέι τῆς κτυπῆ, τῆς φωνάζει νὰ χορῆψη,
κ' ἡ νταρνάνα προσπαθεῖ πορτοκάλι νὰ ψαφῆρη.

Πλὴν καὶ μούτσουνα πολλὰ
ἔχουν πετομα γκαμηλίσιο,
καὶ δὲν θέλουσι καὶ καλὰ
δρῶμα νὰ τραβῆθουν ἴσιο.

Τοιγαροῦν καμήλας φήμην χαιρεῖ κ' ἕνας εὐσταλὴς
κομματάρης τῆς Βουλῆς,
κ' ἄλλοι μᾶτσοις ὕψηλῆς,
καὶ σωτήρες προσφιλεῖς
ἀρυετὰ μακροσκελεῖς.

Ἐξυμνῶν τὸν Ἰωάννην, τὸν Νεγῶσι τὸν πεδικαμένο,
Αὐτοκράτορά σας ἐκεῖν. — θεὸς σωρῆστον τὸν καϊμένο.
Μία φορὰ κ' αὐτὸς πρὸ χρόνον ἤθελε νὰ μᾶς γνωρίση
καὶ γιὰ τὸ δικὸν μᾶς πῆρε, τὸν γνωστὸ σας τὸν Παρίση.

Μὰ κ' ὁ Μανελίς προδήλας,
Αὐτοκράτωρ μὲ μαλά,
θέλει σῶνει καὶ καλὰ
τῶν Ρωμηῶν νὰ γίγη φίλος.

Καὶ σας ἔστειλε κ' ἐκεῖνος ἔδω πέρα τέλος πάντων
μὲ παράσμα μὲγάλα καὶ μ' ὄδοντας ἐλεφάντων,

...να δῆτε Παρθενώνας, Προναέας και κρηνας,
 εὐσεβέστως νὰ τοῦ πᾶσι λίγο χάμα τῆς Ἀθήνας.

Ἄχ! ἂν εἶχαν οἱ Ρωμαῖοι τὴν μεγάλην εὐτυχίαν
 διαφάντων κραταίων νὰ χροὺν ὀδοντοστοιχίας,
 φαντασθῆτε τί μπορούσαν νὰ περὶδρομίσουν τότε
 τόσο πόθροι πατριδοῦται.

Φαντασθῆτε τί χαρὰ
 κι εὐτυχία σ'τὴν πατρίδα
 νὰ μᾶς δῆ καμμιὰ φορὰ
 μ' ἑλεφάντων προβοσκίδα
 νὰ ζητοῦμε μερικὸ
 μὲρς' σ'τὸ δόλο Κεντρικό.

Ὅμως σὺς σὰν ἀδελφοὶ μας, σὰν φιλέλληνες τῶντοι,
 και σὲ κάθε περὶπλοῖα
 και σ' ἐμὲ τὸν κουτοπόνη
 βάλτ' ἑλεφαντος μασέλα
 νὰ χροὺν νὰ τρώη και χαλίμα και κοτρώμα
 σ'τὰ γκαστρίμαργα τὰ χρόνια.

Πολὸ σὺς ἀγαπῶ
 κι ἄθλα νὰ σὺς τῶ
 πολλὰ γὰ τὴν Ἑλλάδα,
 τὴν ρωταϊνὴ κοιλάδα.

Τὶ μέγεθος χαρῆς ἂν κι' Ὁ Νεγρός σὺς ἔζη...
 κι' ὁ κοροὶς Σκουῖς σὺς ἔκαμε τραπέζι,
 μὰ κι' ὁ Διέδοχος μᾶς σ'τὴν αἰθουσαν τοῦ Θρόνου
 τὰ δόντα σὺς εἶπε δι' ἐπίσημου τόνου.

Ἐπήγατε πικτοῦ και δὲς τοῦ σῦρε κι' ἔλα
 μὲ τὰ ψηλὰ καπέλα,
 και σὺς παρηκολούθει περίεργος σαβοῦρα...
 σ'τοὺς μαύρους δὲν πηγαίνει ψαλοκαπελαδοῦρα.
 Μὰ κάνει νὰ γελῶ
 Ἀράκης μὲ ψηλό.

Ἴδατε πρὸς τοὺς Ἕλλησι ἐν τούτῳ ψυχραμῆς
 τέρχισα μᾶς μνημαῖα,
 συγλήθησι καμμιὰ,
 και μήτε τὸ ψηλό σὺς ἐγγέλατ' ἕως γάτω...
 ἀμὲ ἔρει κι' ὁ χωμάτικὸ τὸ τί θὰ πῆ σρουγγάτο;

Ἰπάγατε και σ'τὸ Στάδιον ἐκίσινο τῶν Ἀγώνων,
 κι' ἐκεῖ δὲν ἀσπαραξάτε,
 και ἔνεν ἀράκη μόνου
 καταχειροκροτάτε.

Πολὸ σὺς ἐσυγλήθησι τῆς Ἀρακίχ; τὸ θρέμμα
 γκατὶ νερὸ δὲν γίνεται μὲτ' Ἀλβιόπων αἶμα,
 και τέλος πάντων μὲτ' ἐκεῖ σ'τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας,
 μήτε σ'τοὺς Παρθενώνας.

έδειξεν ένθουσιασμόν άνάλογον εκείνων
των όντως φιλελλήνων.

Κι' άν δέν ένθουσιάζεσθε μέ τ' έδικά μας κλήη
κι' έμπρός σ' έκείνα στέκεσθε ψυχροί και νυσταλοί,
τότε δέν είσθε σύμμαχοι, τότε δέν είσθε φίλοι,
κι' ό Μενελίκ παρακαλώ νά μή σας ξαναστείλῃ.

Μά πώς σας φαίνεται κι' αυτό!.. σέ τούτον τόν αιώνα
νά θέλουμε κι' 'Αράπηδες νά' δοϋν τόν Παρθενώνα,
και θέαμα νά γίνεται σέ τέτοιους ζεπεσούραις,
όπου φορούνε μάλιστα 'ψηλοκαπελαδούραις.

Πέρασι και Σίναϊ θβάνουν' σ'τό κράτος τ'ών 'Ελλήνων
άπό τήν Τεχεράνη και τó γνωστόν Πεκίνον
μαθήματα νά πάρουν άπό τó Σύνταγμα του,
πού πάντοτε και τώρα δοξάζει τόνόμά του.

Και Πέρασι και Κινέζοι διψούν Ρωμηών Συνατάγματα,
θεσμούς και νέα πράγματα,
και μόνο σεις άκόμη
δέν μάθατε, καυμένοι,
τί Σύνταγμα σημαίνει,
και τί θεσμοί και νόμοι.

Πρέπει και σεις μ' έμαξ γιά κάποιον νά μείνετε...
αυτός ό Μενελίκ δέν ξέρει τί τού γίνεται.
Δέν είναι διόλου ρέκτης και προοδευτικός,
έλλ' ένας Αύτοκράτωρ όπισθοδρομικός,
πού μέ τής πολιτείας νομίζει τής παλλαιάς
πώς γίνονται δουλειάζει.

Και στένω κι' άπορώ
κι' έλλεθα δέν μ'πορώ
καλά νά καταλάβω
πώς δέν έπ'ηρ κάθο

κι' αυτός σάν τους Κινέζους, τους Πέρσας, και τους Άλλους,
μά χάσκει μαχαίρις μέ τους στενωκεφάλους.

"Αν τó πολίτευμά μας κι' έκείνος δέν εισάζη
σ'τό κράτος του μέ 'ήλον,
κι' άν μέ θεσμών ποιικίλων
τό πνεύμα δέν λυσάξη,
κι' άν σωτηρίου κάλπικς μαυρίλα δέν γνωρίση
ποτέ δέν θά μ'πορέση τήν 'Αρκτιά ν' άσπρίση.

Κρεια πού τó Σύνταγμα μάς δέν τó μελετήσατε...
μά φορά και σεις παπάδες άπό μάς 'ζητήσατε,
μά δέν ήλθαν άπ' έδω μήτε δύο καλογέροι
γιά νά μάθετε και σεις πώς τó τρίβουν τó πιπέρι.

Κι' έζητήσατε νά λθούν ίερείς και δάκιοι Ρώσοι,
ώμως τώρα κι' άπό μάς θά σας έλθουν καμπόσοι
άπ' έκείνους τούς όσιους, πού 'βλογύθνε τήν κοιλιά των
και ξενίζου μακροθύμως φυγοδίκους σ'τά κελλιά των.

Σάν φίλος τώρα σας φιλό
και κατευόδιο σας καλό.

Νά π'ητε χαιρετίσματα σ'τής Πόλις τόν Σουλτάνο,
κι' έκείνος είναι φίλος μας και μέ τó παραπάνω.

Και τούτου σήμερα θαρρώ πώς είναι σκέψις μόνη
πώς νά ζητήση Σύνταγμα μέσ' άπό τήν 'Ελλάδα,
πλην άν μέ νότες κάποτε ζητη νά μας πεισμώνη
άγάπη δίχως πείσματα δέν έχει νοστιμάδα

Ο Φασουλής λιμάρι γιά κάποιον κατεργάρη.

'Εγώ πολλάκις έδωσα παντούς όρισμούς
σ'τους καθ' ήμας θεσμούς.
'Αλλ' όμως κι' Άλλος κατ' αυτάς ίπποτής μας ώρατος,
κατ' Άλλους 'Ιθακήσιος, κατ' Άλλους Κερκυρατός,
κατώρθωσε μέ πνεύματος διαύγειαν στανίαν
νά δώση κάπως έμπρακτον είς τούτους έρμηνείαν.

Διεθεδώνε πολλούς μεθ' όρκου σ'τήν πατρίδα
πώς έχει πρώτο φίλο του τόν Κόντε τόν σιστό,
κι' έτρεχε τής άμάξης του ν' άνοιγη τήν θυρίδα,
κι' ό κύριος Προϋπουργός τούλεγ' εχάριστ'ό.

Μ' αυτά και μ' Άλλα πίστ'εσαν άληθινά καμπόσοι
πώς μερικιάς δουλιτσας τών μ'πορεί νά τής τελεσίωση,
και γιά τήν μοσιεία του τού' δινανε μπαξίσις,
γιατί κι' αυτός ό κουνενές
μ' δ'λαις τής σχέσεις τής τραναίς
δέν έβακτούσε κάλπικο τó δόντι του νά ζύση.

Τόν ξέρεις τόν Προϋπουργό;... μού δίνει και τó χέρι
και κάνω μ'πρός σ'τό σπ'ητι του σάν μολοσσός καρτέρι.
Ξέρω και κάθε Κόντε μας και καθεμιά Κοντέα,
και σύμβούλο τους μ' έχουνη σ' άπέξω και τά μέσα.

Κι' άν έχετε καμμιά δουλειά μ'πορώ νά τήν τελεσίωσω...
και πόσα θέλεις; τόσο.
'Αλλ' όμως ό Προϋπουργός είπε πώς δέν τó κάνει...
έγώ νά θέλω κι' έννοια σας... τελεσίνοι μάνι μάνι.

Και τούτον, όπού' κάθισε πάλλους κουτούς σ'τό χέρι
χωρίς και μιά μικρή δουλειά σέ τέλος νά τήν φέρη,
πολλοί μας άναμάρτητοι δέν β'ρίθουν άπινετις,
μήτε τήν έξυνάδα του δέν έκτιμαξ κανείς,
άλλά τόν άπεκ'ήρξαν ώς σκύβαλον τής μοίρας
κι' ό τής 'Ιθακής γηγενείς κι' έκείνοι τής Κερκυρας.

Κι' ή πολιτεία χορηγεί τήν φυλακή γιά σπ'ητι
σ'τόν ψευτοφίλο τών τρανον και τόν ψευτομοσιέτη,
πλην όσοι τόν έπληθρυσαν νά κήνη τής δουλειάς των
μέ στόμφο περιφέρουσ' στους όρμούς τής κοιλιάς των.

Τά πάντα, καθώς βλέπετε, συνήθη, φυσικώτατα,
και σύμφωνα μέ τους θεσμούς και Συναγματικώτατα.
'Όρα καλή, και τών θεσμών αύτην τήν έρμηνείαν
νά π'ητε και σ'τόν Μενελίκ και σ'τήν 'Αθυσσιαν.

'Όρα καλή, κι' ό Μενελίκ νά παύση νάναι γάχα...
κρεια πού δέν προφθάσατε και τού Τσακό τας μάχας
νά θερμανθούν όλίγον τι τά μούτρα σας τά κρεια...
ώρα καλή... νά γράψετε και σ' δ'λους και σ' έμένα,
κι' άν βύσκουν μέσ' σ'τό κράτος σας πού κόσμου τά θηρία
έν τούτους αύτοκίλητον δέν έχετε κανένα.

Και καρπόσις ποικιλίας,
μ' Άλλους λόγους άγγελίας.

Τόν Σπυρίδωνα Ξουρήν, τραπέζιτην μας δεσινόν,
τόν κι' 'Υποδευθυντήν τής Τραπεζίης 'Αθωνών
έπαξίως έκλεχθέντα, κι' ό Ρωμηός θεσμώς συγχαίρει,
έπαιχμενος και κ'άτι ρηξικέλευθον νά φέρη.